

רע"פ 9429/16 - משה יפת נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 9429/16

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: משה יפת

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 17.11.2016, בעפ"ת 34721-10-16, שניתן על ידי כב' השופט ש' קריספין-אברהם

בשם המבקש: עו"ד דוד גולן

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט ר' בן-יוסף), בעפ"ת 34721-10-16, מיום 17.11.2016, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב-יפו (כב' השופטת ש' קריספין-אברהם) (להלן: בית המשפט לתעבורה), בתת"ע 863-11-15, מיום 5.10.2016.

רקע והליכים קודמים

2. המבקש הורשע, על יסוד הודאתו, במסגרת שלושה תיקים שצורפו יחד, בעבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה). ביום 5.10.2016, ניתן גזר דינו של המבקש, לאחר שנשמעו טיעוני הצדדים לעונש. בבואו לקבוע את עונשו של המבקש, ציין בית המשפט לתעבורה כי "ההליכים בתיק זה מתנהלים מחודש נובמבר 2015, בכל התקופה הזו נתנו לנאשם [המבקש] דחיות על מנת שיוכל לחדש את רישיון הנהיגה שלו. במהלך אותה תקופה [...] לא פסק הנאשם [המבקש] מלנהוג, לפחות באותה פעם בה נתפס נוהג". לאחר זאת, קבע בית המשפט לתעבורה כי "מתחם הענישה ההולם את העבירות בהן הורשע הנאשם [המבקש] ובנסיבות המקרה, כולל פסילה בפועל לתקופה שבין 4 חודשים ועד 12 חודשים וכן בין מאסר מותנה למאסר בפועל ורכיבי ענישה נוספים".

בהתחשב בעברו התעבורתי המכביד של המבקש, הכולל 58 הרשעות קודמות, כמו גם בעובדה ש"אין ברישיון הנהיגה הזמני שהוציא, כדי לרפא את הפגם" שכן, אם לא יעמוד בתנאים שנקבעו בו, הרי שלא יחודש רישיונו בתום תוקפו של הרישיון הזמני, השית בית המשפט לתעבורה על המבקש את העונשים הבאים: פסילה בפועל מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך 3 חודשים; פסילה על תנאי של רישיון הנהיגה, לתקופה של 4 חודשים, למשך 3 שנים; 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, לבל יעבור המבקש "עבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף ונהיגה בזמן פסילה"; וכן קנס בסך של 3,000 ₪, או 30 ימי מאסר תמורתו.

יצוין, כי בהחלטה מיום 19.7.2016, במסגרתה נענה בית המשפט לתעבורה לבקשת ההגנה לדחות בפעם האחרונה את מועד הטיעונים לעונש, השית בית המשפט על המבקש הוצאות לטובת אוצר המדינה בסך של 5,000 ₪.

3. המבקש ערער על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור על עונשו של המבקש, בציינו כי "אמנם אין מדובר בעבירה המצביעה על בטיחות נהיגתו בכביש, אבל חוק הוא חוק ויש להקפיד על נהיגה רק כאשר נהג מורשה לעשות כן". יחד עם זאת, מצא בית המשפט המחוזי להתערב בפסיקת ההוצאות שהשית בית המשפט לתעבורה על המבקש, בקבעו כי "בנסיבות די היה בהטלת הוצאות בגובה של 1,000 ₪ בלבד", והפחית את גובה ההוצאות לסכום זה.

הבקשה לרשות ערעור

4. בבקשה לרשות ערעור, היא הבקשה שלפניי, טען המבקש בשנית את שטען בבית המשפט המחוזי, כי "הגיעה העת שבית המשפט העליון ייתן את פסיקתו שבגין עבירות טכניות, פיסקאליות מעין אלה שבסופו תוקן הפגם וחודש הרישיון לא תיגזר פסילה בפועל של רישיון הנהיגה". המבקש הוסיף וטען, כי עונשו נקבע שלא בהתאם למנגנון הקבוע בתיקון 113 לחוק העונשין, ובכלל זאת "תוך שלא נלקחו בחשבון נסיבותיו האישיות ונסיבות נוספות שאינן קשורות בביצוע העבירה".

דין והכרעה

5. דין הבקשה להידחות. זאת, משום שאין הבקשה מעוררת כל שאלה משפטית עקרונית או סוגיה ציבורית רחבה, והיא אינה חורגת מעניינו הפרטני של המבקש. כמו כן, לא השתכנעתי כי מתעורר במסגרתה חשש כלשהו מפני

עיוות דין או אי-צדק ממשי (רע"פ 9536/16 אבו סייף נ' ועדה מקומית לתכנון ובניה (11.12.2016); רע"פ 8232/16 שרגל נ' עיריית תל אביב (11.12.2016); רע"פ 8743/16 הייב נ' מדינת ישראל (17.11.2016)). זאת ועוד, עיקרה של הבקשה מופנה כנגד חומרת העונש שהושת על המבקש, שעה שידוע כי רשות ערעור תינתן רק כאשר העונש שהושת חורג באורח מהותי ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים (רע"פ 8987/16 אבו חסין נ' מדינת ישראל (21.11.2016); רע"פ 8822/16 בן עזרי נ' מדינת ישראל (17.11.2016); רע"פ 8423/16 דגן נ' מדינת ישראל (9.11.2016)). אין זה המצב בענייננו.

6. למעלה מן הצורך, אציין כי גם לגופו של עניין, דין הבקשה להידחות. אכן, היה על בית המשפט לתעבורה להתייחס ביתר פירוט לשיקולים שנשקלו, לצורך גזירת עונשו של המבקש, בהתאם למתווה שקבע המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין (ע"פ 6461/11 יאסין נ' מדינת ישראל (22.1.2014); ע"פ 656/13 אוסמה נ' מדינת ישראל (31.10.2013); ע"פ 2918/13 דבס נ' מדינת ישראל (18.7.2013)). יחד עם זאת, עיון בבקשה ובצירופותיה מלמד, כי העונש שהושת על המבקש מצוי בתוך מתחם העונש ההולם בנסיבות העניין, והינו ראוי מבחינת מיקומו בתוך מתחם זה, כך שאינני רואה מקום לדון בטענות הקשורות בו במסגרת ערעור ב"גלגול שלישי".

7. אשר על כן, דין הבקשה לרשות ערעור להידחות.

ניתנה היום, י"ג בכסלו התשע"ז (13.12.2016).

ש ו פ ט